

1

5

โรงเรียนมัธยมแฮโน...

"ลูกพี่คร้าบบบบ!!! แยกแล้วคร้าบๆ TOT..."

ฮานแซวอนวิ่งอุตุตุตุล้่มลูกคลุกคลานจากหน้าห้องเข้ามาในห้องเรียน ซึ่งประกอบด้วยโต๊ะเรียนสี่ขาเต็มห้อง เพื่อนๆ ในห้องกำลังคุยกันโดยแยกออกเป็นกลุ่มๆ ส่วนฉันก็กำลังกังวลกับเรื่องของตัวเองอยู่ข้างหน้าต่างตามลำพัง... โธ้ย! เจ้าบ้าแซวอน! กล้าดียังไงมากระซอกเสื้อฉันเนี่ย!

"เฮ้ย! ถ้าไม่เลิกดึงเสื้อฉัน ฉันฆ่าแกแน่!" ฉันกระโดดขึ้นไปยืนบนโต๊ะแล้วชี้หน้าเจ้าแซวอนที่อยู่ต่ำกว่าพร้อมกับกล่าวคำประกาศิต ขณะที่หมอนั้นเอาแต่หอบทำเดียว --^ ตกกลางที่รีบวิ่งมาหาฉันเพราะจะมาหอบเนี่ยนะ!! เจ้าบ้าเด็ย!

"ละ...แฮกๆ...ลูกพี่คร้าบ! ฮายุนของถูกรุมอยู่ที่ข้างสะพานแถวๆ มัธยมแฮโนคร้าบ! TOT"

"อะไรนะ! O_O ใครกล้ารุมลูกน้องฉันวะ!!" ฉันสทกอย่างเดือดดาลกระโดดลงมาจากโต๊ะแล้วมองหน้าเจ้าแซวอน กล้ามีเรื่องกับลูกน้องของฉัน...แบบนี้มันก็เหมือนหยาบ 'เซจุนซาง' คนนี้นะสิ! ทำไม่ถึงมีเรื่อง

ได้ทุกวันนะ! คราวนี้มาจากโรงเรียนไหนอีกล่ะ คราวที่แล้วเป็นเจ้าเฮจา คราวก่อนก็ขุนโฮแจ ล่าสุดก็ฮายุนซอง ถ้าวันนี้พวกมันไม่ตาย ฉันไม่มีวันเลิกరాແ!

"พวกมันยอมดงฮักครับ TOT พวกมันรู้มัจจุรุษของเพราะต้องการ ล่อลูกพี่ออกไปสู้กับมันแน่ๆ TAT"

"แกเลิกกระซิกสักทีเหอะ ทุเรศดาวะ --^ เห็นที่ฉันจะต้องตอบสนอง ความต้องการของพวกมันหน่อยแล้ว!!!"

"แต่ลูกพี่เป็นผู้หญิงนะครับ TOT"

"พูดแบบนี้หมายความว่าไงวะ!! =_+= ฉันเป็นผู้หญิงก็จริง แต่เป็นผู้หญิงที่สามารถฆ่าผู้ชายอย่างแกได้ก็แล้วกัน --+ แกกล้าสบประมาทฝีมือของฉันทันนั้นเหอะวะ!"

"ผมไม่ได้กลัวว่าลูกพี่จะแพ้พวกนั้น...แต่ผมกลัวว่าลูกพี่จะฆ่าพวกนั้นต่างหาก!! TOT!"

"Shit!!!! ชุก-โก-ชิพ-พอ! =_+= (ชิ! อยากตายใช่ไหม!) ฉันพูดเป็นครั้งสุดท้ายด้วยเสียงที่ดังก้อง เจ้าแชนอนกลิ่นน้ำลายตัวเองไปหนึ่งอีก เมื่อฉันเหลือบมองเจ้านั้นด้วยสายตาอำมหิตสุดฤทธิ์ และแล้วฉันก็เดินออกจากห้องเรียนโดยมีเสียงกระซิบกระซาบที่ได้ยินจนเคยชินดังตามหลัง

"เชจูชางมีเรื่องอีกแล้ว อวยพรให้ฝ่ายโน้นไม่ตายก็แล้วกัน..."

เอี้ยดดดดดดด!!!

รถเบรคอย่างกะทันหันทำเอาคนซ้อนปลิวตกจากรถ แต่ที่ว่าคนซึ่งกลับทรงตัวได้เป็นอย่างดีและวางเท้าลงกับพื้นอย่างแรง ฉันเอาไม่ยาวที่เหมือนดาบไขว้ไว้ข้างหลัง เออ...โทษที --" ฉันไม่อยากติดคุกเพราะใช้ดาบจริง ตอนนั้นเองอีกฝ่ายที่กำลังรุมเจ้าขุนของอยู่ก็หยุดชะงักทันทีที่ฉันก้าวขาลงจากรถขอเปเปอร์สีค่าคู่ใจ พร้อมกับผมสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำสนิทซึ่งยาวเหยียดตรง ฉันยื่นเท้าสะเอวอย่างเอาเรื่อง พยักหน้าให้ลูกน้องทั้งสิบคนของฉันทันที่ขี่มอเตอร์ไซด์ตามมาเข้าไปช่วยเจ้าขุนของก่อน

6

"มาจนได้สินะเชษฐนาง มาเพียหญิงแห่งมัธยมแชน"

ซี!! ทำไมต้องทำหน้าเหินแบบนั้นด้วยวะ --^ ที่อยู่ตรงหน้าฉันคือผู้ชายในชุดสีดำทั้งชุด ซึ่งเป็นชุดยูนิฟอร์มชายของโรงเรียนมัธยมดงอ๊ก กระดุมที่สมควรจะต้องติดเรียงกันไปจนถึงคอนั้น บัดนี้กลับติดแค่เพียงบางเม็ดเท่านั้น และที่สำคัญ...สายตาของฉันประเมินได้ว่ามีผู้ชายในชุดยูนิฟอร์มดังกล่าวทั้งหมดยี่สิบสองคน!

"ชนกันมาเผาศพที่คนละนั้น" ฉันถามเสียงเรียบ

"ฮึ! ปากดีนักนะ พวกฉันมียี่สิบสองคน"

"โ๊ะอะ! 〰〰" ฉันใช้มือที่กำลังกำอยู่ข้างหนึ่งปะทะกับมืออีกข้างหนึ่งที่กำลงแบอยู่ด้วยความภูมิใจ สายตาฉันยังเฉียบคมเหมือนเดิม โ๊ะอะ 〰〰 ว่าแต่...ยี่สิบสองคนนั้นอะไรอะ ยกขบวนมาชนต่อประปารีนะเจ้าพวกนี้ --"

"พวกฉันมาแก้แค้นให้ลูกพี่ยางูกที่นอนอยู่โรงพยาบาล...โดยส่งเธอลงไปเป็นนางบำเรอของยมทูต!"

"ฝันไปเหอะ! คนอย่างฉันไม่คิดจะฆ่าใครก่อนถ้าอีกฝ่ายไม่เริ่มดูท่าว่าคุณยางูกสมควรจะตายจริงๆ ละนะ ฉันก็แค่...เป็นผู้ที่ทำให้หมอนั้นเดินทางไปถึงนรกเร็วขึ้น...ก็เท่านั้น"

"หุบปากนะยัยหน้าหล่อ! วันนี้ฉันจะสูบลือดของเธอออกมารดเท้าพวกฉัน!"

"งั้น...ก็คงเป็น...ชาติหน้า...ตอนพระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก!"
ซวบ!!!

ฉันคิดว่าไม่ยาวที่ไขว่อยู่ด้านหลังออกมาทันไว้ เป็นสัญลักษณ์ว่าใครแตะต้องไม้ของฉันก็เชิญเรียงคิวกันมาตายได้เลย!! พวกนั้นเริ่มส่งคนมาทีละคนสองคนหมายจะปลิดเส้นชีวิตฉันให้ขาดโดยเร็ว ฉันใช้ไม้ยาวตีไปตามลำตัวของสองคนแรกจนพวกมันหล่นตุ้บลงไปนอนไม่ได้สติอยู่กับพื้นไม่ได้ๆ ถ้าฉันฆ่าคน พ่อจะต้องลากตัวฉันกลับเซียงไฮ้แน่ๆ ไม่ไปไวยยย! ความคับแค้นใจส่งผลให้ฉันตีลังกาใช้เท้าเตะลงไปบนใบหน้าของผู้ชายสองคนพร้อมกัน แล้วคว่ำกระบองที่ตกอยู่ใกล้ๆ เขวี้ยงออกไปจนกระแทก

กับใบหน้าของผู้ชายอีกสองคนที่กำลังวิ่งตามมาจนพวกเขาหายใจหลังไม่ได้สติ ฉันค่อยๆ ก้าวเข้าไปต่อสู้อกับคนที่ละสองคนจนจำนวนของพวกเขามันลดลงเรื่อยๆ

คราวนี้พวกมันเลยส่งคนมาพร้อมกันแปดคน บ้าจริง! TOT ฉันเป็นผู้หญิงนะพี่!! ดินะที่วันนี้ประจำเดือนไม่มา TOT ไม่งั้นไอ้พวกนี้ได้ขดเลือดตายแน่ๆ >O<! กร๊ากกกกก!!! แล้วถ้าเป็นแบบนี้...สิ่งเดียวที่จะช่วยได้ก็คือศิลปะไซ่ฮ่านของพ่อ! เอว่ะ! ยอมเสียศักดิ์ศรีใช้มันแค่แป็บเดียวเท่านั้น พ่อก็พอเออะ! ตอนนี้อย่างไม่อยากตาย! TOT ฉันดีลึงกาถอยหลังไปหยุดตรงด้านหน้าของผู้ชายทั้งแปดคนซึ่งยืนเรียงหน้ากระดานกันอยู่ พวกเขาผละเล็กน้อยที่ถูกฉันประชิดตัว และในวินาทีที่ผละนั้นเอง...ช่วงเวลาของความฉงน...ย่อมหมายถึงความพ่ายแพ้...

8

ฉันกดเข้าไปที่เส้นเอ็นเล็กๆ ที่อยู่บริเวณลำคอของทุกคนตามศิลปะไซ่ฮ่านที่ฉันถนัดด้วยความรวดเร็ว และแล้ว...ผู้ชายทั้งแปดคนก็หยุดนิ่ง ไม่มีใครกระตุกกระดิกแม้แต่นิดเดียว... ดวงตาเบิกกว้างค้างอยู่อย่างนั้น สองแขนแนบชิดติดลำตัว บ้างก็อ้าปากค้าง จากนั้นจึงปล่อยให้ร่างของตัวเองหล่นตุ้บลงไปกองกับพื้นพร้อมกันทั้งหมดแปดคน!!

"อะ...เธอทำอะไรของเธอ!!! เธอฆ่าพวกเขานั่นหรือ!" ผู้ชายคนสุดท้ายพูดขึ้น ไอ้คนปากดีนี่เป็นหัวหน้า แต่ดันให้ลูกน้องลงมือก่อนปอดแตกซัดๆ --^ อยากตบกะโหลกจริงๆ เลยคนพรรคนี่!

"ไอ้บ้าเอ๊ย!! ถ้ากระตุกหมวดเสื้อแสดงว่าคงเตรียมตัวมาตายแล้วใช่ไหม! เลือกขุมมรกดได้เลยโว้ย!"

"อะ...เซจุนซาง!"

พลัก! พลัก! พลัก!

ฉันคว้าไม้ยาวมาฟาดลงไปบนใบหน้าของหมอนั้นอย่างนับครั้งไม่ถ้วน พร้อมกับส่งแรงสุดท้ายเหมือนสวิงไม้กอล์ฟฟาดไปที่หว่างขาของหมอนั้นด้วยความแรงและเร็ว หมอนั้นกระเด็นไปติดกับราวเหล็กของสะพาน ในขณะที่ฉันยกเท้าขึ้นเตรียมเตะซ้ำให้หมอนั้นตกลงไปจากสะพานนั่นเอง ก็มีมือหนึ่งเข้ามากระชากข้อมือของฉันไว้!!

"จู้ๆ...ซ่าคนมันบาปนะครับผม ^-^" หมอนี่มันโคโระเนีย!!! กล้ามาขัดจังหวะสำคัญของฉันซะได้!!! แค้นไวยยย! >O< 'ไม่ยอมๆ' ใ้อ้ำนี่!

"บ้าเอ๊ย! แต่सानายนะไม่บาปหรือมั้ง!" ฉันสะบัดมือออกพร้อมกับตวาดเสียงดัง พลงงยกไม้ยาวขึ้นไปตีใบหน้าของหมอนั้นทันที อ้า~ ผู้ชายผมสีดำ แถมทรงผมเท่เป็นบ้า! \(\#o#\)/ เขาตัวสูงน่าดู แล้วก็อยู่ในชุดไปรเวทสุดเท่พร้อมกับแว่นตาสีดำ หมอนั้นค่อยๆ ถอดแว่นออก ใบหน้าปานเทพบุตรจากดวงสวรรค์ปรากฏแก่สายตา! อึ้ง! อึ้ง! อึ้ง! อ้ากกกกกกกก! ฉันไม่ถูกกับคนหล่ออย่างแรงเพี้ยยย! \(@o@)/!

"ซ่าฉันยิ่งบาปใหญ่...สงวนคนหล่อไว้สักคนนะครับ ^-^" เอี้ยๆ หมอนี่มันอะไระเนีย!! -O-^ เสียอย่างแรง! TOT อ้ากกกก! ฉันกลัวรังสีความเสียว! TOT ออกไปๆ! o(TT^TT)

"ช่วยไปไกลๆ หน่อย ฉันยังมีเรื่องอื่นต้องทำอีก!"

"ผมสงสัยจัง~" ว่าแล้วเขาก็ลูบผมฉันหนึ่งครั้ง เลือดจืดขึ้นหน้าฉันทันที ไม่ว่าจะใครหน้าไหนก็ไม่มีสิทธิ์มาจับผมของฉันทั้งนั้น! ในขณะที่ฉันกำลังจะหันหลังเพื่อใช้ไม้ยาวพาดไปที่ลำตัวของเขานั้นเอง เขากลับสปริงตัวขึ้นไปอยู่บนขอบสะพานด้วยความรวดเร็วปานนิรจาเสียก่อน...นั่นทำให้ฉันอึ้ง! O_O! หมอนี่เป็นใครกัน! หลบไม้คู่ใจของฉันได้! ฉันก้มลงมองไม้ของตัวเองและมือที่ลั่นระริก พลาด...ฉันพลาดนั้นหะรอ! ในขณะที่กำลังจะเงยหน้าขึ้นไปมองผู้ชายคนนั้นให้ชัดๆ อีกครั้ง เขาก็หายไปจากราวเหล็กของสะพานเสียแล้ว หมอนั้นเป็นใครกัน! เทพบุตร เทวดา นิรจา หรือว่าศิษย์วัดเส้าหลิน! งงวู๋! TOT

"อ้อ! อย่างนี้เอง...ผมก็นึกว่าลูกพี่ซ่าคนแปดคนพร้อมกันซะอีก T_T แบบนั้นอาการก็ยังต้องกลัวลูกพี่เลยนะครับ TOT"

เจ้ายุ่นของพูดในระหว่างที่พากันเดินกลับบ้านพร้อมกันลิปสกดคนฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มและถูกยกให้เป็นหัวหน้าเนื่องจากผลการประลองกับเจ้าพวกนี้ เดิมทีทั้งหมดนี้เป็นกลุ่มอันธพาลประจำโรงเรียนแต่มีการเปลี่ยนแปลงเมื่อฉันได้ขึ้นเป็นหัวหน้า ตอนแรกก็มีเสียงคัดค้าน

อย่างท่วมท้นเรื่องที่จะให้ผู้หญิงเป็นหัวหน้ากลุ่ม สุดท้ายมดก็ก็เป็นเอกฉันท์เมื่อฝีมือของฉันกลายเป็นที่ประจักษ์ ทว่าในขณะที่ฉันกลับเจียบกริบไม่พูดไม่จาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเขาแต่คิดประเมินฝีมือตัวเองเสียใหม่

"หมอนั่นเป็นใครกันนะถึงหลบไม้ของฉันได้ เจ็บใจซะมด!"

"ยังไม่เลิกกังวลเรื่องนี้อีกหรือครับลูกพี่ -- อันที่จริงผมว่าไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย กะอีแค่หลบไม้"

"แต่ไม่เคยมีใครหลบไม้ของฉันได้!!! หรือ...เพราะฝีมือของฉัน..."

ห่วยขึ้นนะ TAT บอกฉันซีไ้ยุ่นซง! ตอบให้มันดีๆ นะไวย!

(หมดสิ้นหนทาง --) "ไม่หรือครับ --^ ลีลาการต่อสู้ของลูกพี่เด็ดเสมอ ผมดูที่ๆ ก็อึ้ง เลิกคิดมากเรื่องนี้สักทีเถอะครับ" เจ้าลูกน้องตัวดีสั่งอย่างกับเป็นผู้ใหญ่ --" แงๆ แต่ฉันยอมไม่ได้นะเพีย TAT ตอนนี้ออยากจะลงไปเดินกับพื้นเหมือนเด็กๆ ซะให้รู้แล้วรู้รอด!! TOT แต่ขึ้นทำแบบนั้นต่อหน้าเจ้าพวกนี้ก็เสียฟอร์มแยะ TOT หงุดหงิดเพียยยย!!!

10

2

และแล้วฉันก็กลับถึงบ้านจนได้ บ้านหลังใหญ่ซะเปล่าแต่อยู่กันแค่ไม่กี่คน นี่เป็นอีกเรื่องที่ทำให้ฉันหงุดหงิด =_=^ พ่อของฉันอยู่ที่เชียงใหม่และมีความพยายามอย่างมากที่จะลากตัวฉันไปอยู่ที่เชียงใหม่ด้วย ซะ!! ฉันไม่ไปอยู่กับพ่อหรือ!! ฉันไม่ชอบพ่อ!! สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฉันอยู่ที่เมืองโชนี้ได้ก็คือเซแฮโซ น้องชายฝาแฝดของฉันอยู่ที่นั่นด้วย =_= ไม่มีใครในเกาหลี่รู้ว่าฉันมีน้องชายฝาแฝด เช่นเดียวกับน้องชายฝาแฝดของฉันที่ไม่มีใครรู้ว่าเขามีพี่สาวฝาแฝด เมื่อหนึ่งปีก่อนพ่อลากตัวฉันมาจากคุณยายที่ประเทศอังกฤษแล้วพามาเกาหลี่ได้สำเร็จ แต่พ่ออย่าคิดนะว่าฉันจะยอมไปอยู่กับพ่อที่เชียงใหม่!!

เหตุผลที่ฉันไม่ไปเชียงใหม่และไม่ชอบพ่อคือเหตุผลเดียวกัน พ่อแต่งงานใหม่ทันทีที่แม่ตาย ฉันอาละวาดกลางงานศพจนแทบไม่เป็นผู้เป็นคน แล้วก็มากอดหลุมศพของแม่ร้องไห้ทุกวัน ฉันเกลียดพ่อมากขึ้น

เรื่อย ๆ เช่นเดียวกับที่เกลียดผู้หญิงคนใหม่ของผมซึ่งเป็นชาวเชียงใหม่!!
ผู้หญิงคนนั้นยังมีหน้ามางานศพแม่ก่อนหน้าวันแต่งงานของตัวเองเพียง
แคว้นเดียว!! ฉันคิดเข้าไปซ้ามาแบบนี้ทุกวัน ฉันไม่ให้ภัยพ่อเด็ดขาด
ถึงแม้พ่อจะทำให้ลูกสาวคนนี้เก่งกาจขึ้นมาด้วยสำนักศิลปะการต่อสู้ของ
พ่อก็ตาม ฉันจะลืมนั่นให้หมด!!

"คุณหนูจูนซางคะ!!" เสียงลละล้าลัดกตั้งขึ้นที่หน้าประตู แล้ว
เจ้าของเสียงนั้นก็รีบวิ่งรี่เข้ามาหยุดอยู่ตรงข้างตัวฉันซึ่งกำลังนอนอยู่บน
โซฟา ก่อนที่แม่เจ้าประคุณจะพูดต่อ ฉันก็พูดสวนขึ้นก่อนอย่างรู้ทัน

"เจ้าแฮโซถูกซ้อมมาอีกแล้วละสิ ตะโกนแบบนี้ทุกวันไม่เบื่อบ้าง
หรือโลลิจองซู --^ ไปลากมันมาหาฉันเดี๋ยวนี ไม่ว่ามันจะเจ็บปางตาย
ขนาดไหนก็ตาม ถ้าวันนี้มันพูดไม่เข้าหูฉัน ฉันจะฆ่ามันซะ!! ถึงจะเป็น
น้องชายสุดที่รักก็เหอะ!" ฉันลั่นคำขาด จองซูสาวใช้ประจำบ้านจึงรีบ
เข้าไปช่วยเจ้าแฮโซ แล้วพามาหาฉันทันที --+

ที่ปากทั้งสองข้างมีรอยซ้า ที่เนินแก้มมีรอยแตก ส่วนที่แขนก็มีแผล
ซ้า ๆ อีก อ้ากกกกกก!! ไม่สมกับที่เป็นน้องของเขจุนซางสักนิด!! แค้น
ไว้อยย!!! o(TOT) แกทำแบบนี้ได้ไงพะ!! TAT พี่สาวแกเป็นถึงมาเพียหญิง
คนแรกของโรงเรียนมัธยมแฮโนเซียวนะเพีย!! ไม่ยอมๆ แงๆ \ (TOT) /

"เจ็บมัย!!" ฉันถามด้วยเสียงกร้าวเต็มทนมเมื่อเห็นว่าเจ้าแฮโซ
นอกจากจะไม่จริงจังกับเรื่องนี้แล้ว ยังจะปล่อยให้มันผ่านไปเหมือนกับ
ทุกๆ ครั้ง แต่ทว่าครั้งนี้ฉันจะไม่ยอมให้มันเป็นแบบนี้ได้อีกแล้ว!!

"เจ็บ --" เจ้าแฮโซตอบด้วยใบหน้าใสซื่อเต็มทนม == แล้ว
มองหน้าฉันเป็นเชิงถามว่า 'แล้วมันทำไมวะ' -*

"เจ็บแล้วทำไมไม่ฆ่ามันล่ะ!! หักกระดูกขามันออกเป็นสองท่อน
แล้วเอามือข้างที่มันชกแกมาถวายเป็นของขวัญให้ฉันนะ!!!" ฉันสบถอย่างเดือดดาล

"หมายความว่ายังไง --" เจ้าแฮโซยังคงไม่ละสายตาดูจากโทรทัศน์
ให้ตายสิ ฟังฉันบ้างเหอะ!! TAT

"หมายความว่าจะให้แกไปตัดแขนพวกมันมาให้ฉันดูยังงิเล้า!!!"

"ที่เกาหลีไม่ได้เถื่อนขนาดนั้นนะ -- ไม่มีใครเค้าทำแบบนี้กัน

หรือก่น่า"

"แกก็เป็นคนแรกที่ทำลิวะ!! ปล่อยให้พวกมันรุมแกอยู่ได้ พวกมัน
เลยยังได้ใจใหญ่ แกมันโง่ เอาเชื่อความอ่อนแอกลับมาให้ฉันเดี๋ยวนั้น
ไว้อ!! เอาความเข้มแข็งจากฉันไปซะ!! มันสุขอยู่เต็มอกฉันนี่!!" ฉันตะคอก
อย่างเหลืออด แง้ๆ เค้าไม่ยอมนะ TOT อีตาบ้าเซแฮโซ

"วันนี้เด็ดกว่าทุกวันนะ *--" เจ้าแฮโซพูดตัดบทเสียงเอื่อย ยังจะ
มีหน้ามาพูดอีก -_-+ พี่สาวแกผีจะเข้าอยู่แล้วนะ TAT ใช้น้องบ้านี่

"ไม่ให้เด็ดได้ยังไงเล่า!! ฟอกกับแม่วิปริตจริงๆ ถึงให้ฉันกับแกเกิด
มาสลับเพศ หน้าตาเหมือนกัน แต่ฉันดันเหมือนผู้ชายมากกว่า ถึงได้มี
ผู้หญิงมาหลงรักฉันมากมายง่าเล่า TOT มีหน้าซ้ำยังให้แกมีผิวขาวอมชมพู
แบบฉันอีกต่างหาก ถึงได้ทำให้แกเหมือนตุ๊ด มีแต่คนแกล้งแก แถมยังมี
ผู้ชายมาหลงรักแกแบบนี้ง่าเล่า!!! TAT ซิ!! เอาเชื่อความแข็งแกร่งของ
ฟอกกลับไปเลยนะ แล้วเอาเชื่ออ่อนหวานของแม่กลับมาให้ฉันเดี๋ยวนี่เลย!!
TOT"

12

"พี่อย่าพูดอะไรที่มันเป็นไปได้ได้มะ -_- ผมจะดูโทรทัศน์"

"โไร้ไว้อ!! อย่ามานอกเรื่องนะ!! หัดฟังที่ฉันพูดมั่งเซ!! TAT ครึ่งนี้
ฉันจะไม่ปล่อยให้มันผ่านไปแน่ๆ ถึงเวลาที่ต้องหยุดเจ้าพวกนั้นสักที แล้ว
ก็ปรับปรุงตัวเองซะแฮโซ!! แกต้องหล่อเหมือนฉัน แล้วก็เก่งเหมือนพ่อ!!"

"ผมเป็นคนไม่สู้คน มันแก้อะไรไม่ได้หรือก่น่า -_-^ แต่พี่เก่งนี่
ยังง่าพี่ก็ปกป้องผมได้อยู่แล้ว นะครับคุณพี่สาว *O*" อีตาแฮโซว่าพอลาง
ส่งสายตาละห้อย -_-++ ฮึ้ย! จะเด็ดแล้วนะเพี้ย!! TAT ผู้ชายส่วนใหญ่
เข้าใจว่าเจ้าแฮโซสวย (และเข้าใจว่าฉันหล่อ!! TOT) และยิ่งรู้ว่าเจ้านั้น
สู้ใครไม่เป็น พวกนักเรียนอันธพาลของโรงเรียนมัธยมแทโซถึงยังแกล้ง
เจ้าแฮโซหนักเข้าไปอีก TOT อย่าให้เจอนานะเพี้ย!!! ฉันฆ่าไม่เลี้ยง
จริงๆ!! แง้ๆ (ลงไปดินกับพื้น)

"คุณหนูจุนซางลดเสียงโทรทัศน์หน่อยค๊ะ" เสียงจองซุงตั้งขึ้น

"ผมแฮโซต่างหากละ -_-^ อยู่ด้วยกันมาสี่ห้าปีแล้ว ยังจำไม่ได้
อีกหรือว่าใครเป็นใคร"

"จ๋องซุขอโทษค่ะ (-_-)"

"เดี๋ยว!! O_O!! นี่ จ๋องซุ!! เธอแยกฉันกับเจ้าแฮโซไม่ออกจริงๆ นะเหรอ!!"

"แว๊กกกกก!! คุณหนูจ๋องซุขงอย่าทำอะไรจ๋องซุเลยนะคะ TAT ก็มัน ยากนี่คะ ผู้ชายไว้ผมยาวอย่างคุณแฮโซมีเยอะซะที่ไหน ถึงจะผมสั้นกว่า คุณจ๋องซุขง แต่ก็ยาวกว่าผู้ชายทั่วไป จ๋องซุแยกไม่ออกหรือคะ TAT เหมือนกันอย่างกับโคลนนิ่งขนาดนี้ ถ้าบอกว่าเพศเดียวกันจ๋องซุก็เชื่อ TOT"

"โป๊ะเซะ!!! ㄟㄨㄎ" ฉันอึดอัดหมดลงไปฝ่ามือด้วยความสะใจเมื่อ หัวสมองบึ่งปองขึ้นมา!!

ฉันเดินไปหยิบกระดาษพร้อมกับปากกาหนึ่งด้ามที่วางอยู่ข้างๆ กัน นั้นมาอย่างรีบร้อน โยนพวกมันลงบนโต๊ะอย่างแรง เจ้าแฮโซหงงหงาย ขึ้นมามองฉันด้วยความสงสัย ยิ่งกับจะบอกว่า 'ฉันไม่กินกระดาษวะ' --^^^ แล้วฉันก็ไขข้อสงสัยของเจ้าแฮโซทันที --^

"เขียนชื่อคนที่มันทำแก เขียนมาให้หมดเลยนะ!!! ตั้งแต่แกเข้าไป เรียนที่นั่นวันแรก มีใครทำอะไรแกบ้าง!! ไม่งั้นก็อย่าหวังเลยว่าคืนนี้จะ ได้นอน!!!" ฉันพูดอย่างเอาเรื่องพลางกอดอกมองร่างที่อยู่ตรงหน้าซึ่ง ก้มหน้าก้มตาเขียนๆ อยู่ลึกลับๆ แล้วไอน้องชายก็หงงหงายขึ้นมามอง ฉันอีกครั้ง

"พี่จะเอาไปทำอะไร --"

"เช็คบิล!!! ㄟㄨㄎ"

"หมายความว่ายังไง O_O!!"

"ก็... ถีบแกส่งไปอยู่กับพ่อที่เชียงใหม่ ไว้เก่งเหมือนฉันเมื่อไหร่ ค่อยกลับมา ระยะเวลาไม่กี่เดือนฉันคงเช็คบิลครบหมดทุกคน ถึงตอนนั้น จะให้ดีลิเวอรี่ศพพวกมันไปให้แกที่เชียงใหม่! ㄟㄨㄎ"

"บะ... บ้าเหรอ!! พะ... พี่จะฆ่าคนไม่ได้นะ!! แล้วผมก็ไม่ไปอยู่กับ พ่อแน่ๆ!! TOT"

"ฉันไม่ได้จะฆ่าใครสักคนหรอก -- แล้วฉันก็รู้ว่าแกเองก็ไม่ชอบ

13

พ่อเหมือนฉัน แต่เราไม่ได้ไปเพราะสำนึกรักเมียใหม่ของพ่อหรือให้อภัยพ่อ คราวนี้เราจำเป็นต้องพึ่งพ่อ ให้พ่อเป็นแค่อุปกรณ์ของเราอีกพอ...ไม่มี ความหมาย ไม่มีความสำคัญ เหมือนที่พ่อทำกับเรายังไงล่ะ"

"จูนซาง..."

"ฉันจะปลอมตัวเป็นแกเข้าไปเรียนในมัธยมแท้ซอ!! โรงเรียนที่มี แก๊งอันธพาลนั่น!! แล้วก็กำจัดให้ราบเป็นหน้ากองมาถวายให้กับน้องชายสุดที่รัก ฉันจะเป็นเซแฮไซคนใหม่ที่ไม่มีใครกล้าแตะแม้แต่ปลายเส้นผม"

14

"ไม่ได้นะจูนซาง!! พี่เป็นผู้หญิงนะ!! แล้วมันก็อันตรายมาก!!"

"ผู้หญิงแล้วทำไมเล่า -O- ทำไมวันนี้มีแต่คนพูดกับฉันแบบนี้วะ ทั้งๆ ที่ฉันสามารถฆ่าคนที่พูดได้โดยไม่ต้องออกแรงอะไรมากมาย -_-"

"อะ...เอ่อ - -"

"ฉันจะข้อมผมสีแดงเหมือนแก จะขอยผมสั้นกว่าผมของแกด้วย เอายาวแค่ประปากก็พอ แม้ว่าผมยาวๆ นี้จะอยู่กับฉันมาทั้งชีวิตก็ตามเหอะ ตัดๆ ไปซะบ้างก็ดี"

"พี่รักผมของตัวเองมากไม่ใช่หรือ TOT"

"แต่ฉันรักแกมากกว่า ^-^"

"รักเหมือนกัน..." อย่าเกินเลยนะ!!! คนอ่านห้ามคิดเกินเลย - -+
ฉันกับเจ้าแฮไซเป็น 'พี่น้องฝาแฝด' กันเท่านั้น! กตสวิตซ์ดับจินตนาการ
ด่วน \ (TOT) /

"แกต้องทิ้งรูปถ่ายกับอุปกรณ์การเรียนให้ฉันก่อนไปเชียงใหม่
ทุกอย่างที่เกี่ยวกับแกในโรงเรียนต้องอยู่กับฉัน แล้วฉันจะให้จองชุดติดพ่อให้...รีบๆ ปฏิบัติการเพิ่มความแกร่งซะ จะได้กลับมาอยู่ที่เกาหลีด้วยกันเร็วๆ ใจ ^^ พยายามเข้านะ"

"เซจูนซาง...พี่ไม่ต้องฆ่าพวกนั้นหรอก เอาแค่เจ็บหนักๆ ก็พอ...ผมจะกลับมาฆ่าพวกมันด้วยตัวของตัวเอง"